

РЕШЕНИЕ

№ 4377

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9942** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. О. Ч. срещу Решение № ГО-05-43 от 16.09.2020г. на главен секретар на ДНСК.

Жалбоподателят твърди, че постановеният акт е неправилен и необоснован, а търсената със заявлението му информация е обществена по см. на чл.2 ал.1 и чл.10 от ЗДОИ, като отказът за предоставянето ѝ противоречи на целта на закона. Не била извършена и преценка за наличието на надделяващ обществен интерес.

В проведеното открито съдебно заседание на 14.05.2021г. жалбоподателят се представлява от адв. С. А., който моли да бъде отменен оспорения акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон.

Ответникът- главен секретар на ДНСК, чрез процесуалният си представител юрк.В. С. оспорва жалбата. По същество излага, че решението е законосъобразен акт, постановен в съответствие с нормите на материалния закон.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено

заявление вх. № БС-243-10-533/09.09.2020г. от М. О. Ч. до главен секретар на ДНСК с искане да ѝ бъде предоставена по електронен път следната обществена информация:

1. Разрешение за ползване на обект № СТ-05-118/13.02.2020г. за строеж „Курортен комплекс Алепу В. /етапно строителство/“, първи етап „Укрепване на свлачище Алепу В.“.

2. Всички заповеди, издадени от РДНСК- Б. за периода 01.01.2018г.-07.09.2020г. за спиране на строителните дейности на този обект.

3. Всички административни актове, издадени от РДНСК- Б. наложени на строителя и инвеститора на този обект.

С оспореното Решение № ГО-05-43 от 16.09.2020г. главен секретар на ДНСК е отказал достъп до така търсената информация. В мотивите на постановения акт е изложено, че по т.1 информацията е налична на интернет страницата на ДНСК, секция „Регистри“, където се поддържа публичен регистър на издадените разрешения за ползване, от който всички граждани могат свободно да извършват справки. По т.2 и т.3 от заявлението е посочено, че съгласно чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ информацията е свързана с оперативната подготовка на актове и няма самостоятелно значение, както и на основание чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ се съдържали лични данни на трети лица, които ДНСК нямала право да предостави.

Относно компетентността на издателя на акта по делото е представена Заповед № РД-13-127 от 24.04.2019г. на началника на ДНСК.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването / чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от М. О. Ч. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

ДНСК е задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да

публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. С оглед търсената от М. О. Ч. информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 от с.з.– когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи; достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Административният орган е изследвал предпоставките по смисъла на чл.37 ал.1 т.1 от ЗДОИ, като според него е налице визираното в закона ограничение, защото исканата информация няма самостоятелно значение.

Този аргумент на ответника е изцяло неправилен и изведен в противоречие с нормата на материалния закон. Исканата обществена информация по т.2 се отнася до издадени индивидуални административни актове от началника на РДНСК- Б. по чл.224 от ЗУТ, с които е спряно изпълнението и е забранен достъпа до строеж „Алепу В.“. Касае се за административни актове със самостоятелно значение, които актове пряко и непосредствено създават правни задължения за изпълнителя на строежа. По отношение на информацията по т.3, същата касае издадени АУАН и НП по реда на ЗАНН, с които на строителя и инвеститора са наложени имуществени санкции. Актовете по чл.42 от ЗАНН и по чл.57 от ЗАНН също представляват такива със

самостоятелно правно значение и под никаква форма не могат да се определят като като мнения, становища, анализи, доклади, справки и т.н. Напротив касае се за актове, които се постановяват при изпълнение на нормативно установени правомощия на органите на държавно управление. Издаването на този вид административни актове по ЗУТ и ЗАНН е регламентирана от законодателя дейност свързана с контрола относно законността на строителството, поради което всеки гражданин има право да се информира относно взетите управленски решения и да си състави мнение за тяхната обосновааност и законосъобразност.

Освен, че исканата информация е изцяло с отделно и независимо правно значение, ответната страна не е съобщила при произнасянето си и разпоредбата на чл.13 ал.4 от ЗДОИ, според която „достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес“.

В оспореното решение няма никакви аргументи относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ, касаещ приложението на чл. 13 ал.4 ЗДОИ, при съществуването на който се предоставя исканата обществена информация. Преценката налице ли е или не надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 13 ал.4 ЗДОИ и без излагането на фактически и правни основания за този релевантен юридически факт, органът не е изпълнил задължението си по чл. 38 ЗДОИ.

Съгласно §1 т.6 от ДР на ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите им задължения; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект. Липсата на анализ и несъобразяване с посочените правни норми, респ. липсата на конкретни и ясни мотиви, оборващи презумпцията по § 1 т.6 от ДР на ЗДОИ, представляват самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Презумпцията за съществуването на обществения интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е изпълнено от ответната страна.

На следващо място, неправилно ответникът се е позовал на чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ, като е посочил, че в актовете се съдържат лични данни на трети лица, които не могат да се предоставят поради ограниченията по ЗЗЛД и ОРЗД. В нормата на чл.37 ал.1 т.2 от ЗДОИ не се съдържа такава хипотеза, а се имат предвид случаите, в които информацията засяга интересите на трети лица и те са формирали изричен отказ за предоставянето ѝ. Ако в актовете се съдържат лични данни на трети лица, то те се предоставят след като тези лични данни се заличат. В конкретния случай, от ответника не са изложени никакви фактически съображения, че се засягат интересите

на строителя или възложителя на обекта „Алепу В.“ и не са били извършени процесуални действия по реда на чл.31 от ЗДОИ.

Съгласно разпоредбата на чл.13 ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен с изключение на случаите, уредени посочената ал. 2 на същата норма. Същата предвижда възможност за ограничаване на достъпа до такава информация, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение. Поисканата от жалбоподателя информация обаче не попада в обхвата на посоченото ограничение / чл.13 ал.2 т.1 от ЗДОИ/, тя е служебна обществена информация по см. на чл.11 от ЗДОИ и следва да бъде предоставена от задължения субект. Изрично чл.13 ал.4 от ЗДОИ предвижда, че достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес, като задължение на органа е да извърши преценка за наличието на такъв интерес, което в случая не е направено.

Съгласно чл.5 ал.1 и ал.2 от ЗУЧК „физическите и юридическите лица имат право на информация за предвижданията на устройствените планове и за инвестиционните дейности, осъществявани на територията на Ч. крайбрежие. Информацията се предоставя по реда на ЗДОИ и чрез интернет страницата на съответната община. Актовете и действията на централните и териториалните органи на изпълнителната власт, свързани с развитието и устройството на Ч. крайбрежие, са публични и не представляват класифицирана информация, с изключение на тези, които са свързани с националната сигурност и отбраната на страната“.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е основателна и доказана и следва да бъде уважена, а решението от 16.09.2020г. на главен секретар на ДНСК отменено, защото е издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146 т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи ново произнасяне по заявлението, като следва да бъде спазен срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ. В хода на устните състезания, процесуалният представител на жалбоподателя адв. С. А. е уточнил, че търсената информация по т.1 от заявлението вече му е предоставена, поради което и при новото разглеждане на преписката това обстоятелство следва да бъде съобразено и изследвано.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. О. Ч. Решение № ГО-05-43 от 16.09.2020г. на главен секретар на ДНСК, като:

ВРЪЩА административната преписка вх. № БС-243-10-533/09.09.2020г. на главен секретар на ДНСК за предоставяне на информацията, съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: